

Josef Fiala:

ŽALOBNÍ PROSBY A ROZSUDEČNÉ VÝROKY VE SPORECH PODLE ZÁKONA PROTI NEKALÉ SOUTĚŽI.

I.

Máme-li mluvit o žalobních prosbách a rozsudečných výrocích ve sporech podle zákona proti nekalé soutěži, jest třeba, abychom nejprve pojednali o žalobních prosbách a rozsudečných výrocích vůbec.

Ohledně žalobní prosby ustanovuje civilní řád soudní v § 226, že žaloba má obsahovati určitou žádost. Tato určitost je nutná, neboť návrh je rozhodným pro rozsuzovací činnost soudu a důležitým pro obranu žalovaného. Rozhodnutí soudu má být pro strany konečným a závazným a má tvořiti podklad pro případné vynucení vítězného nároku žalobce. Rozsudek soudní ať částečný ať konečný je exekucním titulem (§ 1, č. 1 ex. ř.). Exekucní řád zdůrazňuje určitost exekucního titulu v § 7, odst. 1. ex. ř., kde praví, že exekuce může býti povolena jen tehdy, lze-li z exekucního titulu seznati mimo osobu toho, kdo jest oprávněn a kdo zavázán, také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí. Z tohoto požadavku určitosti připouští zákon jedinou výjimku, když je podána žaloba o přísežné udání jmění (čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s.) a s touto žalobou je spojena žaloba na vydání toho, co je žalovaný povinen plniti z právního poměru, o nějž se žaloba opírá, může si žalobce určité označení věcí, které mají býti vydány, vyhraditi, až bude přísaha o jmění vykonána.

Je nyní otázka, jak má postupovati soud, není-li žalobní prosba určitá. Odpověď na tuto otázku je závislá na tom, budeme-li považovati tuto neurčitost za vadu formální či vadu materiální.

Rozlišení mezi vadami formálními a vadami materiálními můžeme vyvoditi ze zákona.

Civilní řád soudní mluví o formálních vadách v § 84, kde ustanovuje, že soud má z úřední moci naříditi odstranění formálních vad, které jsou s to, aby překazily řádné úřední vyřízení učiněného podání. Za formální vadu pak označuje § 84, odst. 2 čr.s. zejména, když nebylo šetřeno předpisů §§ 75 a 77 čr.s. nebo schází-li potřebný počet exemplářů podání nebo rubrik. Již ze slova »formální« a pak z poukazu na §§ 75 a 77 čr.s. lze vyvoditi, že formální vady jsou jen takové, jimiž byla porušena zákonem předepsaná forma podání. Vady, které se netýkají formy podání, nýbrž se týkají obsahu podání, nazýváme materiálními vadami.

O formálních náležitostech podání a přípravných podání jednájí §§ 75—78 čr.s. Podle těchto předpisů musí míti každé přípravné podání, tedy i žaloba (§ 226 čr.s.), mimo všeobecné náležitosti požadované pro každé podání (§ 75 čr.s.) 1. návrhy, které strana při ústním jednání zamýšlí činiti, 2. stručné vylíčení skutkových poměrů a udání průvodních prostředků a 3. podle stran věci prohlášení o pravdě, správnosti a úplnosti skutečností uvedených v předcházejícím podání odpůrcově a o přípustnosti průvodních prostředků odpůrcem naznačených (§ 78 čr.s.). Nemá-li přípravné podání některé náležitosti zde uvedené, jde o formální vadu, tedy zejména také, nemá-li návrhu.

Určitost žalobního návrhu požadovaná § 226 čr.s. netýká se však již formy přípravného podání, nýbrž stránky obsahové. Má-li proto žaloba sice návrh, ale tento není určitý, nejde o vadu formální, nýbrž o vadu materiální. Tak také rozhodl nejv. soud v rozhodnutí č. 10.487, kde výslovně praví, že neurčitost žalobní prosby je vadou materiální a stejně rozhodl i v rozhodnutích 9656, 16.212, 16.302.

Bylo již řečeno, že o odstranění formálních vad je povinen soud pečovat z moci úřední (§ 84, odst. 1 čr.s.). Pokud jde o vady materiální máme v civ. řádě soudním dvě důležitá ustanovení pro řízení před první stolicí. Je to předně § 182 čr.s., který platí jak pro řízení před soudy sborovými, tak i pro řízení před soudy okresními (§ 431 čr.s.) a § 435 čr.s., který platí jen pro řízení před soudy okresními.

§ 182 čr.s. ustanovuje, že předseda má při ústním jednání působiti dotazováním nebo jiným způsobem k tomu, aby skutkové údaje pro řešení věci rozhodné, byly učiněny neb aby nedostatečné údaje o okolnostech k odůvodnění nebo poražení nároku uvedené byly doplněny, aby průvodní prostředky pro tyto údaje byly naznačeny, neb nabídnuté důkazy byly doplněny a aby vůbec byla dána všechna vysvětlení, kterých se jeví býti potřebí, aby skutkový podklad práv a nároků řízených podle pravdy byl na jisto postaven. Z tohoto ustanovení plyne jasně, že předseda jest povinen pečovati jen o skutkový podklad sporu a o potřebné důkazy, nikoliv o jiné náležitosti, tedy ani o určitost žalobní prosby.

To platí pro řízení před sborovými soudy všeobecně a pro řízení před soudy okresními tam, kde jsou strany zastoupeny advokáty. Podá-li u okresního soudu strana nezastoupená advokátem písemně žalobu, která potřebuje v některé věci podle mínění soudce doplnění nebo vysvětlení, má dáti soudce žalobci před vyřízením žaloby potřebný návod k doplnění nebo opravení (§ 435, odst. 1 čr.s.). Je tedy v takovém případě soudce povinen dáti potřebný návod k doplnění nebo opravení žalobní prosby. Toto ustanovení jest výjimkou z pravidla, že soudce není povinen dbáti o určitost žalobní prosby a musí proto jako výjimka býti vykládáno.

Jiného názoru je Neumann ve svém komentáři (IV. vydání, str. 868), kde praví, že soud má v každém případě, kdy je žalobní prosba vadná, žalobce vyzvat, aby tuto formuloval správně, aby žaloba nemusela býti pro tuto vadu zamítnuta, ale neuvádí pro tento svůj názor žádného důvodu. Podobně rozhodl nejv. soud v rozhodnutí 7542, kde v důvodech uvádí, že byl-li odvolací soud toho mínění, že věci, jichž žalobní prosba se dotýká, slušelo označiti přesněji, měl sice ne podle §§ 84 a 435 čr.s., nýbrž podle § 182 čr.s. působiti k tomu, by tento nedostatek byl odstraněn a neměl toliko z tohoto důvodu žalobu zamítnouti, resp. odepříti odvolání úspěch, protože by se to nesrovnávalo se zásadou procesní hospodárnosti ovládající čr.s. Dovolávání se § 182 čr.s. je nepřipadné, jak bylo výše uvedeno. Pokud pak se nejv. soud odvolává na zásadu procesní hospodárnosti, jest k tomu uvést, že touto zásadou nelze opravovati jasné znění §§ 182 a 435 čr.s. Podobné jest rozhodnutí 12.161, kde vrchní soud zrušil rozsudek prvního soudu proto, že předseda měl povinnost upozorniti na neurčitost žalobní prosby, kterou sám pokládá za neurčitou a poskytnouti tak straně příležitost k nápravě a nejv. soud nevyhověl rekursu.

Nejvyšší soud nedrží se však konstantně názoru uvedeného v rozhodnutích 7542 a 12.161, naopak v řadě rozhodnutí sdílí názor zde hájený. Jest to na př. rozhodnutí 12.032, kde se praví, že z předpisu § 182 čr.s. nelze dovozovati soudcovu povinnost, aby narahoval stranám právního zástupce a že je věcí strany, aby upravila žalobní prosbu tak, aby byla určitá a exekucí vykonatelná. V rozhodnutí 10.487 se praví, že neurčitost žalobní prosby je vadou materiální, kterou není povinen soud odstraniti. Stejná rozhodnutí jsou 9656, 14.670, 15.960.

Soud také není povinen, ale ani oprávněn, sám opravovati žalobcovu prosbu podle obsahu spisů, neboť by se tím dostal do rozporu s ustanovením § 405 čr.s., že soud není oprávněn přiřknouti straně něco, co nebylo navrženo. Tak také rozhodl nejv. soud v rozhodnutích 8750, 9656, 12.032, 15.960.

Neurčitost žalobní prosby má za následek, že žaloba musí býti zamítnuta (rozh. 765, 15.960, 16.212), a to nikoliv jen pro tentokráte (rozh. 765). Nesprávné jest rozhodnutí 4612, kde byla pro neurčitost žaloba zamítnuta pro tentokráte, protože neurčitý petit zůstane vždy neurčitý. Nelze také žalobu odmítnouti (rozh. 10.420).

Požadavek určitosti žalobní prosby činí někdy veliké obtíže. Jsou totiž případy, kde nelze určitosti žalobní prosby docíliti pouze přesným slovním vyjádřením, ale kde je nutno poukázati na vyobrazení. Tak je tomu na příklad v případech, kde má býti vyjádřen určitý odstín barvy. Tu vzniká otázka, zda je přípustno resp. nutno poukázati v žalobní prosbě na vyobrazení a jak se má věc provést, zejména pak v rozsudku nebo ve smíru, jimiž se rozepře konečně vyřídí.

V § 226 c.ř. s. jest vysloven požadavek určitosti žalobní prosby, aniž citovaný paragraf praví, jak má býti této určitosti docíleno. Stejně

i § 7, odst. 1. ex. ř. ohledně exekučního titulu. Z požadavku určitosti nutno dovoditi, že všude tam, kde nelze slovy docílití určitosti žalobní prosby jinak, než že se současně poukáže na vyobrazení, že jest poukaz na vyobrazení nejen přípustný, ale i nutným. Tu se vynořuje ihned další otázka, zda toto vyobrazení musí býti součástí žalobní prosby a výroku rozsudečného nebo smíru nebo zda stačí, poukáže-li se v žalobní prosbě, ve výroku rozsudečném nebo ve smíru na vyobrazení jako na přílohu spisů.

Ani v civ. řádě soudním ani v exekučním řádě nemáme o tom přímého ustanovení. Pouze z předpisů exekučního řádu o exekučních titulech můžeme dospěti k jasnému rozřešení této věci.

Podle § 1 ex. ř. jsou exekučními tituly mimo jiné jednak rozsudky (ať konečné nebo částečné), je-li další pořad práva proti nim vyloučen, nebo není-li alespoň propůjčen opravný prostředek, jenž by exekuci zastavoval (§ 1, č. 1 ex. ř.) a smíry, které byly učiněny o nárocích soukromoprávních před soudy civilními nebo trestními (§ 1, č. 5 ex. ř.). Jsou tedy v tomto případě exekučními tituly jen rozsudky a smíry, nikoliv spisy. Požaduje-li § 7, odst. 1 ex. ř. určitost exekučního titulu, jest tím vyřešena i otázka vyobrazení, kterého je třeba, aby byl exekuční titul určitý v ten smysl, že vyobrazení musí býti připojeno k exekučnímu titulu. Stejně rozhodl i nejv. soud v rozhodnutí 7154, kde praví, že náležitosti § 7 ex. ř. musí býti zřejmy z exekučního titulu a nestačí, jsou-li patrný z exekučního návrhu a ze spisů exekučních a sporných, neboť ani exekuční návrh ani spisy nejsou exekučním titulem (kterým byl v tomto případě smír).

Dále jde o to, zda vyobrazení, jehož je třeba, musí býti připojeno do kontextu výroku rozsudečného nebo zda stačí, je-li připojen vůbec k exekučnímu titulu jako příloha.

Jest míti za to, že stačí, je-li vyobrazení připojeno jako příloha exekučního titulu a že není nutné, aby bylo připojeno do kontextu rozsudečného výroku (smíru). § 7, odst. 1 ex. ř. žádá totiž pouze určitost patrnou z exekučního titulu, nikoli přímo z výroku. Také nejv. soud v rozhodnutí 3013 uvádí, že, vzejdou-li pochybnosti vzhledem k doslovu výroku exekučního titulu o rozsahu závazku povinného, dlužno přihlédnouti i k důvodům exekučního titulu, protože všeobecný doslov zákona nepředpisuje, že by přesný rozsah závazku povinného musel býti zřejmý výlučně jen z výroku.

Z pověděného také plyne, že se nelze v rozsudečném výroku dovolávatí předmětů, které již svou povahou nemohou býti součástí listin, jimiž jsou exekuční tituly, tedy na příklad strojů, dřevěných hraček a podobně, a že i v tomto případě jest nutno připojiti jejich vyobrazení.

Vše to, co platí v tomto směru o rozsudku, platí také o žalobě a žalobní prosbě.

Shrneme-li tyto úvahy, dospějeme k závěru, že všude tam, kde je k určitosti žalobní prosby třeba vyobrazení, musí býti připojeno a to buď v kontextu nebo jako příloha žaloby a exekučního titulu. Musí proto žalobce dáti soudu k dispozici dostatečný počet vyobrazení, aby je soud mohl připojiti ke všem vyhotovením exekučního titulu. Náklady na tato vyobrazení jsou náklady k účelnému domáhání se práva potřebné a bude proto podle § 41 c. ř. s. na ně míti zvítězivší strana nárok, samozřejmě za předpokladu § 54 c. ř. s., t. j. že předloží včas seznam nákladů a doklad, jímž tuto položku soudu osvědčí.

II.

Z á k o n p r o t i n e k a l é s o u t ě ž i z e d n e 15. č e r v e n c e 1927 č. 111 Sb. z. a n. nemá žádného zvláštního ustanovení o žalobních prosbách a rozsudečných výrocích a platí pro ně vše to, co bylo výše řečeno o tomto tematu vůbec.

H a m a n n v komentáři: »Nekalá soutěž«, vydání z roku 1930, str. 16 je toho mínění, že žalobní prosba neurčitá nemá být pro tuto vadu zamítána, nýbrž soud se pokusí z diskreční moci o odstranění zmíněné vady a dále praví, že se má soud přičiňovati o vyjasnění nejasných a doplnění neurčitých návrhů a cituje Callmanna. Ve svém »Doplňku« z r. 1932, str. 17 praví, že i pro žaloby zdržovací platí vývody Neumannova komentáře o neurčitých žalobních prosbách. Praví však dále, že v cestě § 182 čřs. lze těžko odstraňovati neurčitost žalobní prosby, ježto formulování žalobní prosby je věcí žalobce. Tím se dostává Hamann do odporu. Buď má soud neurčitost žalobní prosby odstraňovati (jak míní Neumann), nebo nemá, jak plyne z § 182 čřs. Dovolávání se Callmanna je mýlivé neboť týž hledí na věc pod zorným úhlem říšskoněmeckého procesního práva, kde § 139 přímo ukládá, aby soud odstranil neurčité návrhy. Takový předpis náš civ. řád soudní nemá a nelze se proto v této otázce říšskoněmecké literatury dovolávati. Naopak z § 139 říšskoněmeckého procesu lze usuzovati, že rakouský civilní řád soudní úmyslně neuložil soudu povinnost odstraňovati neurčité návrhy, když podobného předpisu v něm nenalézáme.

R o p p e r t - W e i s ve svém komentáři, vydání z r. 1933, str. 84 stojí na správném stanovisku, že § 182 čřs. při neurčitých prosbách nelze použiti.

V rozhodnutí 12.161, kde se žalující strana domáhala zdržení se údajů a jejich rozšiřování, jež by byly způsobilé ji poškoditi, prohlásil vrchní soud ve zrušovacím usnesení názor, který nebyl nejv. soudem opraven, že předseda senátu měl povinnost upozorniti na neurčitost žalobního žádání a poskytnouti též straně příležitost k nápravě. Bylo již výše řečeno, že s tímto rozhodnutím nelze souhlasiti a že odporuje řadě jiných rozhodnutí téhož nejv. soudu o této otázce.

Hlavními žalobami podle zákona proti nekalé soutěži jsou žaloby zdržovací a odstraňovací. Jest již v povaze těchto žalob, že se velmi těžko formulují a jest řada případů, kde určitá slovní formulace ve smyslu § 226 c. ř. s. a § 7 odst. 1 ex. ř. je vůbec nemožná. Jde na př. o zdržovací nároky, kde se žádá, aby se žalovaná strana zdržela napodobení určitých vzorků, vzorů, kombinace barev a jejich odstínů, tvarů a podobně. Žádá-li žalující strana, aby žalovaná strana nenapodobovala model šatů (na př. puloverů), klobouků, vzory látek, prádla, kapesníků, nákrčníků a pod., nemůže pouze slovy popsati své vzory nebo napodobeniny tak, aby popis byl určitý. Chce-li toho docíliti, musí k tomu připojiti vyobrazení. Totéž může platiti i při napodobení obalů, katalogů, ceníků a reklamních pomůcek vůbec nebo při napodobení zevnějších tvarů strojů. V praxi poukazuje se dnes v žalobách na přílohy ve spisech nebo na předměty ohledání u soudu uložené a vydávají se rozsudky a uzavírají se smíry, které se takových příloh a předmětů ohledání dovolávají. Tento postup nelze považovati za správný a jest všechny takto vydané exekuční tituly považovati vzhledem k § 7, odst. 1 ex. ř. za neurčité a tedy neexekvovatelné, neboť určitost není zřejmá z exekučního titulu a nestačí, že jest zřejmá ze spisů (rozhod. 7154 a 15.887).

III.

Otázka určitosti žalobních proseb podle zákona proti nekalé soutěži činí však ještě další obtíže proto, že se zaměňuje mezi neurčitostí žalobní prosby a tak zv. příliš širokou formulací žalobní prosby zdržovacího nároku, o níž se prohlašuje, že není neurčitá. Prohlašují se totiž žalobní prosby, které opakují abstraktní text zákona, za určité,

pouze příliš široce formulované. Tím jsme se však dostali již k materiálním předpokladům žalobních proseb podle zákona proti nekalé soutěži a musíme si je ujasnit, abychom mohli odpovědět na otázku, zda abstraktně formulovaná žalobní prosba jest neurčitou, či zda je určitou a pouze příliš široce formulovanou.

Obsah žalobní prosby ve sporech podle zákona proti nekalé soutěži, t. zv. žalobní nárok, je dán ve zmíněném zákoně.

Sledujeme-li jednotlivé skutkové podstaty vidíme, že ve všech podmínujících částech skutkových podstat se mluví o určitém jednání (§ 1), o údajích (§§ 2, 10), o označení původu zboží (§ 8), o užití podnikových značek a zevnějších zařízení podniku (§ 11), o nabízení, slibování nebo poskytování darů (§ 12), o sdělení nebo využití výrobních tajemství (§ 13), o výdělečné činnosti zaměstnanců v soutěži pro jiného a používání této činnosti soutěžitelem (§ 14), krátce o určité vykonané činnosti. V podmíněné části skutkových podstat se pak praví, že takto jednající může být žalován, aby se zdržel takového jednání (§§ 1, 13, 14), těchto údajů (§§ 2, 10), tohoto označování (§ 8), takového užívání (§ 11). Z toho plyne, že žalobní návrh je dán jen ohledně určitého konkrétního jednání, tedy toho, co skutečně bylo vykonáno. Nelze ze zákona vyvoditi názor Hamannův (Nekalá soutěž, str. 16) a Abelův (Soutěž a tvorba, ročník IX.), že se lze domáhati i zdržení jednání, která byla zamýšlena, resp. jak říká Abel, že lze žádati zákaz hrozícího zásahu, neboť zákon nic takového neříká, naopak mluví jasně jen o jednáních vykonaných. Názor v tomto článku hájený zastávají i Roppert-Weiss, str. 75.

Tím jest také vyřešena otázka, zda může být obsahem žalobní prosby a tudíž i výroku rozsudečného pouhé opakování abstraktního trestu zákonného ve smyslu záporném.

Nejvyšší soud v této otázce zastává nejednotné stanovisko. V rozhodnutí 10.516 připustil nejv. soud návrh, že žalovaní dostali se v rozpor s dobrými mravy soutěže, že jejich jednání je způsobilé žalobkyni poškoditi, že žalovaní rozšiřují o žalobkyni údaje způsobilé její podnik poškoditi, že žalovaní zlehčují podnik žalobkyně a uvedl, že tento žalobní nárok odpovídá zákonu a není neurčitý, ačkoliv jde o opakování abstraktního textu zákona. V rozhodnutí 12.161 pak zase praví, že zákon proti nekalé soutěži dovoluje jen vymození zákazu zdržení se takového jednání, jež bylo již vykonáno, tedy opakování nebo jednání, jež jest toho rázu a tak popsáno, že se svou skutkovou podstatou rovná tomu, co již bylo spácháno, takže zde vyžaduje konkrétní spáchané jednání.

V rozhodnutí 12.161 se však praví dále, že žalobní žádání, aby se žalovaný zdržel údajů a jejich vyřizování, jež by byly způsobilé poškoditi žalobce, není zcela neurčité, nýbrž že jde o žádání příliš široké, kde se žádá více než je přednesem opodstatněno.

Zde narážíme na pojem — žalobní žádání příliš široké — s nímž se ve sporech podle zákona proti nekalé soutěži setkáváme častěji (Hamann, str. 16).

Abychom se dostali k vymezení pojmu příliš širokých žalobních proseb, musíme si nejdříve rozdělit žalobní prosby na správné a nesprávné. (Termin »správné« žalobní prosby užívá i nejv. soud, na př. v rozhodnutí 9453, 10.148).

Správné žalobní prosby jsou takové, které jsou 1. určité, 2. které logicky vyplývají z přednesených skutkových okolností, 3. tyto přednesené okolnosti svou formulací úplně vyčerpávají a 4. které mají podklad v některém zákonném ustanovení. Takovým žalobním prosbám musí býti soudem vyhověno a budeme je nazývatí odůvodněnými. Žalobní prosby, jímž chybí jeden nebo více předpokladů správných žalobních proseb, jsou nesprávné žalobní prosby. Jestliže není žalobní prosba určitá nebo nevyplývá-li z přednesených skutkových okolností nebo nemá-li opory v zákoně, pak musí býti vždy zamítnuta, neboli je neodůvodněná.

Nevyčerpává-li však úplně přednesený skutkový děj nebo žádá-li se více než je přednesem opodstatněno, tu soud vyhoví buď žalobě zcela v případě, že nevyčerpává úplně přednesený děj, jinak řečeno, když se žádá méně, než by se žádati mohlo, nebo jí vyhoví částečně, žádá-li se více, než je odůvodněno přednesem, a to vyhoví jí ohledně částky, která je přednesem odůvodněna, a ohledně více žádaného žalobu jako neodůvodněnou zamítne. Žalobní prosbu, která nevyčerpává úplně přednesený děj, budeme nazývatí příliš úzkou žalobní prosbou, takovou která se domáhá více, než je přednesem opodstatněno, bude nazývatí příliš širokou žalobní prosbou.

Nyní jde o to, zda žalobní prosba, která opakuje pouze abstraktní text zákona, je příliš široká, jak praví nejv. soud v rozhodnutí 12.161, či zda je neurčitá.

Řekli jsme již výše, že nárok podle zákona proti nekalé soutěži směřuje vždy k tomu, aby se rušitel zdržel určitého konkrétního jednání. Chybí-li jakákoliv konkretisace rušivého jednání, čili je-li žalobní nárok abstraktní, pak je neurčitý a nikoliv příliš široký. To plyne i z této úvahy: příliš široká prosba žádá více než je přednesem opodstatněno. Kdyby však byl přednes v tomto směru rozšířen, pak by přestala býti příliš širokou. To lze ale jen u konkrétních žalobních proseb, neboť nikdy nemůže býti učiněn takový konkrétní přednes, aby abstraktní prosba mohla býti odůvodněna. Nelze proto souhlasiti s názorem projeveným v rozh. 12.161, že abstraktně formulovaná žalobní prosba není neurčitá. Názor ten by v praxi měl dalekosáhlé důsledky, neboť pak by vlastně musel teprve správnou formulaci žalobního nároku prováděti soud v enunciátě rozsudku, když přece příliš širokou žalobní prosbu nelze zamítnouti, nýbrž je nutno jí částečně vyhověti.

Tvrdí se, že při žalobní prosbě podle zákona proti nekalé soutěži musí býti pamatováno na to, že žalovaná strana po rozsudku bude hleděti obratně obejítí příliš úzký rozsudkový výrok jednáním, jímž docílí stejného efektu, na nějž rozsudkový výrok nepamatoval (Hamann, str. 16). Něco podobného vyjadřuje i nejv. soud v rozhodnutí 12.161, když praví, že žalobce nemůže předvídati, jak odpůrce budoucně vsáhne do jeho práv a popsatí již napřed budoucí zásah. Tento názor (s nímž nelze souhlasiti, protože ze zákona proti nekalé soutěži nevyplývá, že se rozsudkem má zabrániti všem možným budoucím zásahům), vede k tomu, že žalobce buď formuluje žalobní prosbu vůbec abstraktně, nebo alespoň přidává do žalobní prosby slova »nebo podobného jednání«, »nebo podobných údajů«. Tento postup je nesprávný právě jako u abstraktních proseb, protože slova »nebo podobného jednání«, »nebo podobných údajů« jsou úplně neurčitá, a musí po této stránce žaloba pro neurčitost býti zamítnuta.

V poslední době v několika rozhodnutích vrchní soud v Praze upravil žalobní prosby tím, že v y p u s t i l určité části petitu. K tomu jest podotknouti, že upravovati žalobní prosbu lze jen tam, kde jde o úpravu stylistickou, nikoli kde jde o nějaký nárok, třeba nebyl přednesem vůbec odůvodněn, neboť pak by byl v rozsudku opominut nárok, a bylo by lze žádati podle § 423 c. ř. s. za doplnění rozsudkem doplňovacím.

Na konec chtěl bych ještě upozorniti na příliš úzkou žalobní prosbu. Je to taková, která žádá méně, než by se podle přednesu mohlo žádati. Je přirozeně věcí strany, co chce žádati a jaký rozsudek navrhne. Leč v zákoně proti nekalé soutěži je velmi nebezpečné ustanovení o z á k a z u k u m u l a c e ž a l o b v § 15, odst. 3, který ustanovuje, že další žaloby zdržovací a odstraňovací proti téže osobě pro totéž jednání nekalé soutěže nejsou přípustny, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo pravoplatně rozhodnuta. Z toho se podává, že byla-li podána žaloba s příliš úzkou prosbou a bylo-li o ní rozhodnuto, nelze proti téže osobě, pro totéž jednání podati další žalobu, kterou by se žádalo ještě to, co v první žalobní prosbě bylo opominuto.

P o z n. r e d.: K poslednímu výkladu autorovu ovšem jest nutno poznamenati:

a) Jest rozlišovati, zda »jednání nekalé soutěže« se rozpadá v několik samostatně stihatelných činů nekalé soutěže, či nikoliv. Zajisté jest možno, že jednou větou v jedné souvislosti pronesenou (»jednáním«) dopustí se pachatel několika »činů« nekalé soutěže, které může stíhat buď tatáž osoba nebo osob několik, na př. v letáku prohlašuje pachatel, že jeho prostředek pro obkládání stěn jest mnohem lepší, nežli tapety, protože tapety mají ty a ty vady, a jest mnohem lepší, nežli natírání stěn lakem, protože lak má ty a ty vady. Je-li toto jednání nekalou reklamou (§ 2 zák. nek. sout., veřejnost, způsobilost oklamati a zjednati přednost), nebo je-li zlehčováním (§ 10 zák. nek. sout., způsobilost poškoditi, nepravdivost, anebo zlomyslná pravdivost), může zajisté podati samostatnou žalobu ohledně výroku týkajícího se tapet tapetář, a ohledně výroku týkajícího se laku natěrač. Sporno ovšem bude, zda takové výroky legitimují jen jednu osobu, na př. má-li závod, v kterém provádí jak tapetování, tak natírání lakem. Máme spíše za to, že je-li žalováno příliš úzce, takže je sice právním důvodem totéž jednání, arci pozůstávající z více činů, ale je-li v petitu pozastaven jeden takový čin, není o ostatních činech zahájena rozepře a nebude o nich rozepře rozsouzena proto, že nebyly předmětem žaloby (nebyly obsaženy v žalobním žádání). Když o pekaři se rozšiřuje, že jest tuberkulosní, a proto že je nebezpečno u něho kupovat a rozšiřuje se o něm současně v téže větě, že mimo to je stíhán exekucemi a že mu hrozí konkurs a že proto musí kvalitu zboží šiditi, není zajisté závady, aby žaloval jeden z těchto výroků i po té, když byl spor proveden jen ohledně druhého výroku. Vždyť mohl se dověděti o jednom z výroků, na př. teprve během sporu a oba výroky jsou sice součástí téhož jednání nekalé soutěže, avšak jsou samostatnými činy nekalé soutěže.

b) Jest samozřejmé, že zákaz kumulace stíhá jen žaloby prýstící z téhož jednání nekalé soutěže, totiž z téhož činu nekalé soutěže. Zajisté při opakování činu lze podati novou žalobu novými žalobci (tak i Gellner, Skála, Prochaska, Roppert-Weis).

c) Při tom jest poznamenati, že ne každé jednání bude odůvodňovati žalobu zdržovací, nýbrž jest vždy zkoumati, zda není na místě žaloba odstraňovací. Jedna druhou ovšem zásadně nevylučuje, takže tato kumulace není podle § 15-III. zák. nek. sout. nepřípustna. V poslední době rozhodl n. s. (26. listopadu 1937, Rv II 447/37, Soutěž a tvorba, str. 60), že nabylo-li závadné označování »trvalého stavu« na př. tím, že bylo zapsáno do telef. seznamu, jest nutno žalovati petitem na odstranění závadného stavu, kdežto žaluje-li se petitem z d r ž o v a c í m, jest žalobu zamítnouti. Takové zamítnutí však zajisté nebude brániti žalobci, aby znovu žaloval žalobou odstraňovací.